

Arrest

nr. 67 804 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 mei 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X

Op 7 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 april 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene kan zich eventueel beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij Max Service BVBA dd. 08.12.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene legt bij haar aanvraag 9bis een vliegtuigticket voor van Rio De Janeiro naar Parijs d.d. 25.09.2008. Het vroegste stuk dat door betrokkene verder wordt voorgelegd is een omnipass november 2008, we veronderstellen dus een verblijf sinds eind september 2008. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar haar ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van verschillende omnipasses, twee getuigenverklaringen, een schoolattest van haar dochter, een doorverwijzing door het Huis van het Nederlands d.d. 22.06.2009, een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 20.10.2009, een arbeidsovereenkomst met de firma Max Service BVBA d.d. 08.12.2009 en een bijlage 3bis), dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich op andere prangende humanitaire situaties, maar laat na te specificeren over welke situatie het gaat. Uit de bijlage 3bis en de getuigenverklaring van Dhr. Bal Eddy (R.R. 057042621734) kan eventueel afgeleid worden dat de relatie met een Belgische onderdaan de prangende humanitaire situatie uitmaakt. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure.

Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”

Op 6 mei 2011 wordt de verzoekende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat enkel de verzoekende partij een bewijskrachtig document voorlegt dat aantoonde dat ze het voordeel van de pro deo geniet. Op 28 juni 2011 heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beschikking tot vaststelling van het rolrecht verstuurd naar de dochter van de verzoekende partij, die in eigen naam samen met de verzoekende partij in hetzelfde verzoekschrift beroep aantekende. In deze beschikking werd uitdrukkelijk op artikel 39/68-1, §5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet gewezen, waarin bepaald wordt dat indien het rolrecht niet binnen de wettelijke termijn betaald is, het beroep niet op de rol geplaatst wordt.

Op 25 juli 2011 wordt aan de dochter van de verzoekende partij meegedeeld dat haar beroep niet op de rol geplaatst wordt omdat het verschuldigde rolrecht niet betaald werd.

Artikel 39/68-1, §5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschoten. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag. Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in.”

Inmiddels is de termijn van acht dagen verstreken zodat het beroep niet meer op de rol kan worden geplaatst.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekers mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verwerende partij baseert zich op het feit dat verzoekers niet voldoen aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19/07/2009. Deze situatie betreft de vreemdeling, die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. De verzoekers legden bewijzen voor van hun duurzame lokale verankering en van hun ononderbroken verblijf van meer dan 2 jaar.

Hun ononderbroken verblijf werd bewezen. Haar werkbereidheid wordt niet betwist en bovendien, hun duurzame lokale verankering - een van de essentiële elementen van een regularisatie aanvraag - wordt door tegenpartij als "goed" beschouwd. Tevens beschikt ze over een arbeidscontract van onbepaalde duur.

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoekers hebben aangevoerd aangaande de gegrondheid van hun aanvraag NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen aanleiding gaven tot regularisatie alleen maar op basis van hun datum van aankomst in België.

Bovendien in het vademecum (Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zie : www.kruispuntmi.be/uploadedFilesA/reemdelingenrecht/vademecum.pdf) staat het onder de bepaling van criterium 2.8A dat:

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

De Dienst Vreemdelingenzaken zal rekening houden met eventuele adviezen van de lokale overheden of van een door de overheden erkende dienst voor alle of één van de bovenvermelde feitelijke gegevens.

Verder, op blz 9 van hetzelfde vademecum staat het vermeldt dat: Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 tot 2.8.A) maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8.B, deelt hij dat bij aangetekende brief mee aan verzoeker (met kopie aan de advocaat van verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf zal worden toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

- Indien het dossier in aanmerking komt, volledig is en niet kennelijk ongegrond is: de minister legt het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren

Verwerende partij motiveert niet waarom hiervan geen gebruik gemaakt wordt, bvb van een andere criteria of waarom hun dossier niet aan De Commissie van Advies voor Vreemdelingen voorgelegd werd, maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie.

Daarenboven, aangezien de instructies dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State kan de Dienst Vreemdelingenzaken binnen zijn discretionaire bevoegdheid nagaan of iemand het verblijfsrecht kan toegekend worden. De Dienst Vreemdelingenzaken is door de vernietiging van de instructies dd. 19/07/2009 niet langer gebonden om deze toe te passen en kan zij hiervan afwijken.

Verzoekers' onderbroken verblijf werd bewezen. De werkbereidheid wordt niet betwist en bovendien, de duurzame lokale verankering - een van de essentiële elementen van een regularisatie aanvraag- wordt door tegenpartij als "goed" beschouwd. Tevens beschikt mevrouw V. F. (...) over een arbeidscontract van onbepaalde duur. Haar dochter wordt grootgebracht in België.

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken binnen zijn discretionaire bevoegdheid afwijken van de voorwaarden gesteld door de instructies dd. 19/07/2009.

Door de vernietiging heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg een grotere appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aanvragen tot verblijfsmachtiging.

Het stelt enkel dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de (ondertussen vernietigde) instructies.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van afwijzing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden."

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9Jb/s van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker ook niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van de criteria 2.8B.

M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partijen verwijzen dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met hun lange verblijf, hun integratie.

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing overigens NIET blijkt dat alle door verzoekers opgeworpen elementen verder onderzocht werden en niet weerhouden konden worden in verzoekers' voordeel.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden.

De talrijke door verzoekster aangehaalde elementen van integratie worden zondermeer terzijde geschoven met de overweging dat niet werd voldaan aan de vernietigde criteria. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt."

De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een negatieve beslissing te nemen, nader onderzoek verricht aangaande de in de bestreden beslissing vermelde "onderbreking" zonder het administratief dossier en humanitaire situatie van verzoekende partijen verder te controleren."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste middel poneren verzoekers een schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, art. 62 van de Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsplicht. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikels die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(...)"

De verwerende partij laat gelden dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk wordt geantwoord op alle door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen. In zoverre verzoekers stellen dat de gemachtigde niet met alle elementen rekening zou hebben gehouden, blijven zij in gebreke aan te tonen met welke daadwerkelijk voorgelegde elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Terwijl uit bovenstaande motieven het tegendeel afdoende blijkt.

De verwerende partij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekers zijn kennelijk de mening toegedaan dat hun voorgehouden verblijf en 'duurzame lokale verankering' wel moeten volstaan om hun verblijf te regulariseren. Het enkele feit dat verzoekers deze mening zijn toegedaan, maakt echter uiteraard niet dat de beslissing onredelijk zou zijn.

De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekers in hun aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Verzoekers beschouwing als zou de bestreden beslissing enkel verwijzen naar de instructie en niet naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is dus niet correct. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en is wel degelijk in toepassing van dit artikel genomen.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoekers ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekers een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Verzoekers menen kennelijk dat de vereiste van het criterium 2.8B van het ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007 voor hen niet van toepassing zou zijn. Verzoekers kunnen evenwel niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl zij zich daarentegen uitdrukkelijk op de instructie hebben beroepen en stelden op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. Verzoekers beschouwingen zijn al te gek voor woorden. Verzoekers 'vergeten' kennelijk ook dat het op basis van de instructie is dat hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen reeds een meer gunstige toepassing van artikel 9bis voornoemd impliceert.

Evenmin diende de gemachtigde het dossier van verzoekers over te maken aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dienaangaand kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De hoorplicht is bovendien niet voorzien in de vernietigde instructies van 19 juli 2009 wanneer de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond verklaard. De vernietigde instructie verwees naar de Commissie voor Advies van Vreemdelingen en stelde daaromtrent het volgende:

"De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8.A of 2.8. B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, (...) of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. (...) " De Commissie voor Advies van Vreemdelingen was aldus bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestonden over de lokale verankering. Aangezien verzoeker reeds niet aan de vooropgestelde voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 voldoet, kan hij er geen beroep op doen." (R.v.V. nr. 55 839 van 11 februari 2011)

Of nog:

"Daar de aanvraag in casu door de verwerende partij als kennelijk ongegrond beschouwd wordt, zoals uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt, diende de verwerende partij niet het advies van de Commissie voor Vreemdelingen te vragen. "

(R.v.V. nr. 54 966 van 27 januari 2011)

Verzoekers' beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers' eerste middel niet kan worden aangenomen."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij zich beroept op criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009, maar dat ze niet aantoont dat ze sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verbleven heeft, dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op andere prangende humanitaire situaties, maar nalaat te specificeren over welke situatie het gaat en dat om in aanmerking te bekomen voor een verblijf op grond van een duurzame relatie de verzoekende partij de geëigende weg dient te volgen, met name een aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen

en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In casu diende de verzoekende partij op 7 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. In haar aanvraag beriep de verzoekende partij zich op ‘andere prangende humanitaire situaties’.

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij ook besproken in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet juncto criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op artikel 9bis van de vreemdelingenwet juncto criterium 2.8.B en 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009.

Criterium 2.8.B is van toepassing op *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij geen bewijzen bijgebracht heeft van het feit dat ze sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. Het oudste stuk dat op een mogelijk verblijf in België wijst is een ‘Omnipas’ van november 2008. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. In het verzoekschrift erkent de verzoekende partij ook dat ze slechts op 25 september 2008, via Parijs, in België aangekomen is (zie p.1 verzoekschrift). Criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 geeft ook duidelijk aan dat elementen van lokale verankering en het hebben van werk in België op zich niet

voldoende zijn om tot verblijf gemachtigd te worden. De lokale verankering en het in België tewerkgesteld zijn, komen alleen in aanmerking wanneer de aanvrager aannemelijk maakt dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. Dit is in casu niet het geval.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij ook naar de duurzame lokale verankering opgenomen in criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. Er wordt erop gewezen dat één van de voorwaarden opgenomen in criterium 2.8.A van instructie van 19 juli 2009 een langdurig onderbroken verblijf van minstens vijf jaar in het Rijk is. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 september 2008 en voldoet bijgevolg niet aan het criterium 2.8.A. Gelet op het gegeven dat ze niet voldoet aan dit criterium en het feit dat ze zich in haar aanvraag niet op dit criterium beriep, toont de verzoekende partij niet aan welk belang ze heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing geen motivatie met betrekking tot dit criterium bevat.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de Commissie voor Advies van Vreemdelingen, wordt erop gewezen dat de vernietigde instructie daaromtrent het volgende stelde: *“De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8.A of 2.8.B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, (...) of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. (...)”* De Commissie voor Advies van Vreemdelingen was aldus bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor een regularisatie, maar voor wie twijfels bestonden over de lokale verankering. Aangezien de verzoekende partij reeds niet aan de vooropgestelde voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 voldoet, diende de verwerende partij ook niet te motiveren waarom ze deze Commissie niet raadpleegde.

Voorts geeft de bestreden beslissing duidelijk aan dat ze in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen van integratie (het voorleggen van Omnipassen, twee getuigenverklaringen, een schoolattest van haar dochter, een doorverwijzing door het Huis van het Nederlands van 22 juni 2009, een attest van werkbereidheid van de VDAB van 20 oktober 2009, een arbeidsovereenkomst van 8 december 2009 en een bijlage 3bis) op zich niet voldoende zijn om tot verblijf in België gemachtigd te worden. Bijgevolg werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld en niet enkel op grond van de instructies van 19 juli 2009. Voorts laat de verzoekende partij na te preciseren op welke elementen uit haar aanvraag niet geantwoord werd.

De overige motieven van de bestreden beslissing, met name met betrekking tot de ‘andere prangende humanitaire situaties’ worden niet betwist.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van de van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verder voert verzoekster aan dat indien zij niet bij haar vriend, dhr E. B. (...), kan blijven artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden.

Zij stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde "dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over de gegevens die erop wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen".

Verzoekende partijen voeren aan de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betogen dat hun familiale cel wordt miskend en benadrukken dat "de Europese rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM."

Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Er werd bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen geen juist evenwicht geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekende partijen tonnen wel aan dat zij in België nauwe gezinsbanden, in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet zal een niet-toegelaten inmenging in hun privaat en familiaal leven uitmaken. België is de enige plaats waar verzoekende partijen een normaal gezinsleven kunnen leiden."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze toelichten waarom zij hun recht op gezins- of privé-leven geschonden achten, nu niet wordt aangetoond dat een gezinsleven met dhr. B. (...) niet mogelijk is hun land van herkomst.

Het is pas in de mate dat de vreemdelins aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf houdende een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de terzake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cfr. (J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 42 939 van 30 april 2010

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt bovendien aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om haar op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Verzoekster betwist niet dat zij illegaal in het Rijk verblijft. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mag dan ook terecht toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

Evenmin kunnen verzoekers op dienstig wijze een schending voorhouden van art. 3 EVRM.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt

op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1,148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Derhalve is de verwerende partij de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen."

2.2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet, omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroept de verzoekende partij zich op artikel 8 EVRM en stelt dat de bestreden beslissing een niet-toegelaten inmenging is in haar familiaal leven. Ze meent ook dat België de enige plaats is waar ze een normaal gezinsleven kan leiden. De verzoekende partij laat echter na te preciseren met wie ze een gezin vormt. Indien de verzoekende partij meent dat ze een gezin vormt met de heer B.E., wordt erop gewezen dat het feit dat de heer B.E. op 27 november 2009 verklaarde dat ze plannen hebben om te trouwen en dat de heer B.E. op 27 november 2009 een attest van tenlasteneming (bijlage 3bis) neerlegde, op zich onvoldoende zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij en de heer B.E. een

gezin vormen. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat er tussen haar en de heer B.E. een voldoende nauwe feitelijke band bestaat. Bijgevolg is niet bewezen dat de verzoekende partij aldus binnen de toepassing valt van het in artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven.

Voorts laat de verzoekende partij na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing haar privéleven schendt. Er wordt niet aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM en het citeren van een zin uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder te preciseren over welk arrest het precies gaat. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN